

Елегія про змарновані дні

Володимир Підпалий

Не пролетіли, не пройшли вони,
не загубились у мирській безодні
ні ті, що за межею давнини,
ні ці, що стали на межу сьогодні...

Це ж точно так, неначе хлопчаки
в заводія зібралися пограти:
шука рука товариша руки,
сплітають пальці вузлуваті грати...

Веде найбільший... Круто заверта,
гне з тіл живих собі підвладні дуги...
У нього є соратники й мета,
а в пружних м'язах молода напруга...

А замика найменший... Дрибуля,
ковта повітря ротом скільки сили,
аж крутиться в ногах йому земля,
аж в'яжуться йому на шиї жили...

Але і в нього є мета своя:
рукою найсильнішою дістати –
і він через не можу набавля,
як інші вже не можуть набавляти...

Серединка – хитрує... Се чи те,
їй байдуже до того і до того:
у коло заводій не заведе –
нагода посміятись буде з нього...

А заводій лютує... Ще одне
зусилля – і упреться він ногою,
навколо себе дуги крутоне,
розсипле, мов курчаток, за собою...
Найменшому цього не знати... Не
утримавишсь, летить сторч головою...

Отак усе кінчається... Уже
ті хлопчаки давно повиростали,
а наша пам'ять нам не береже
ні день – коли, ні місце – де стояли...

Що час і місце?.. Згадують дарма...
До слова пригадав... Та це миттєве...
Як днів змарнованих у нас нема,
то незмарновані, – питаю, – де ви?..